

Madvig: Det hele Spørgsmaal er for mig, saaledes som for det ærede 5te Medlem for 1ste Kredts (Ploug), et Sømmeligheds-spørgsmaal. Jeg tror for det Første ikke, det har nogen praktisk Betydning. Med Hensyn til Bestindien tror jeg, at den Stilling, som Bestindien og dets Lovgivning nu indtager, vil aabne Veien til at fjerne enhver Bæmselighed. Hvad dernæst angaar Kongeriget, saa ligger det, der gjør det vanskeligt at stemme imod Vindringsforslaget, virkelig i den Omstændighed, som den ærede Justitsminister før henledede Opmærksomheden paa, nemlig den Ufsættelse, som Paragrafen nu har faaet; thi Paragrafen gaar ud paa en Bemyndigelse i Almindelighed for Justitsministeren til at supplere den danske Lægestands Kræfter ved Optagelse af fremmede Elementer. En saadan almindelig Bemyndigelse har noget Støbende ved sig, naar det ikke tilføies, at denne Bemyndigelse knytter sig til en Betragtning af Lægevidenskabens som noget Kosmopolitisk, saa at den indtræder som en Selvfølge ligeoverfor de Lande, hvor man tilkjennder den danske Lægestand det, som vi tilkjende den fremmede. Naar Bemyndigelsen ikke opfattes fra dette Synspunkt, men det stiller sig saaledes, at det faar Udseende af, som om den danske Lægestand trængte til — i det Mindste af og til — at suppleres, saa ser det ikke vel ud. Jeg tror nu, at i Praxis vil denne Bemyndigelse overordentlig sjældent komme til Anvendelse, thi jeg tror ikke, at de fremmede dygtige Læger ville søle nogen Trang til at gaa til Danmark. De dygtige Specialister, naar de virkelig tillige ere almindelige Læger, ville — for at bruge et Røbmandsudtryk — have et bedre Marked paa de fleste andre Steder end her. Det Marked, som ikke skulde være saa godt, vilde just være vore nordlige Nabolande; fra Syden vilde ikke komme de bedste Kræfter. Fra Syden vilde ikke komme uden de daarligere, men søgte hertil, fordi de her antog sig for gode nok. Men der er et Tilfælde hvor Spørgsmaalet virkelig kan faa praktisk Betydning. Jeg tænker ikke paa den praktiske Lægevirksomhed i Almindelighed, men paa det Tilfælde, at der er Spørgsmaal om at indkalde en enkelt eminent Videnskabsmand for at gjøre Tjeneste her i Landet, navnlig ved Universitetet; der kan der virkelig foreligge en Nødvendighed. Det kan i et Land, hvor man kun har eet Universitet, godt ske, at ved dette Universitet Posten i pathologisk Anatomi eller normal Anatomi eller Physiologi bliver ledig, og at man ikke her har nogen særlig dygtig Mand dertil. Naar man nu veed, at man i Sverrig og Norge kan finde fortreffelige Mænd, som man kan bruge, og som man saa naturligtvis maa tilhyde særdeles gode Billaar, saa bliver der Spørgsmaal om, hvorledes man da vil hjælpe sig. Ja, der er en Form, som jeg tror, kunde anvendes, og som kan anvendes ved mindre betydelige Mænd, som kunde ønske

at udøve Lægepraxis her i Landet. Jeg tror, at Kongen i Genhold til sin tidligere Bevillingsmyndighed, som han havde før Grundloven, kan give Bemyndigelse til, at en saadan Mand underkaster sig et colloquium ved det medicinske Fakultet i Stedet for Examen; en saadan Bevilling er i det Mindste tidligere givet. Men ligeoverfor større videnskabelige Capaciteter vil denne Form ganske vist ikke kunne anvendes. Hvis der f. Ex. var en særdeles dygtig svensk Anatom, som var Lærer i Sverrig, og som vi ønskede at kalde til os, saa vilde han ikke underkaste sig den nævnte Fordring, men saa kunde man maaſke indkalde ham med Løfte om Indfødsret. Jeg kan ikke tro, at man skulde forudsætte en saadan Stemmning hos den danske Lovgivningsmagt, at ikke en Fremmed, som ellers vilde gaa til Danmark og ansættes til Universitetslærer, skulde være tilfreds med et Tilfagn af Regjeringen om, at den saasnart som muligt vilde skaffe ham Indfødsret. Jeg tror altsaa, at der ikke foreligger praktiske Vanskeligheder. Ege saa lidt som forleden Dag skulde jeg dog heller ikke idag have talt derom, naar ikke den ærede Justitsminister selv havde gjort opmærksom paa, at Paragrafen havde faaet en uheldig Form, og at det Hele fremstiller sig som en Bemyndigelse til at supplere den danske Lægestand; men naar det opfattes saaledes, saa tror jeg, man maa supplere Bestemmelsen derhen, at den kun gjælder ligeoverfor de Lande, hvor man fra Danmark modtager et lignende Supplement, idet man erkjennder, at Lægekunsten er kosmopolitisk.

Justitsministeren: Jeg maa dog ligeoverfor den ærede sidste Læser gjøre opmærksom paa, at jeg tror ikke, jeg har udtrykt mig saaledes, at Paragrafen fremstiller sig som et Middel til at supplere den danske Lægestand. Jeg har kun gjort opmærksom paa, at den Redaktion, man har vedtaget ved 2den Behandling, maaſke mindre henlede Læseren paa, at der kun er Tale om Bevilling i enkelte Tilfælde, end den Redaktion, som med Flid var benyttet i det oprindelige Lovforslag. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at det dog vilde være en noget besynderlig Fremgangsmaade, om man, fordi dette Thing ved 2den Behandling har indsat en anden Redaktion i denne Paragraf end den, som oprindeligt fandtes, derfor nu skulde gaa endnu videre og forkaste, ja — jeg kunde fristes til at sige — ganske borteffamotere, hvad der oprindeligt var tilfattet af Regjeringen med denne Bestemmelse.

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig at sige et Par Ord og skal ikke opholde det høie Thing længe. Jeg vil blot bemærke, at det forholder sig rigtigt, som antydet af en tidligere æret Læser, at Udvalget paa et tidligere Stadium af denne Sags Behandling havde optaget et For-